

Alingin av m.a. skeljadjórum hevur tikið dyk á seg

fiskaslogum er minkað og stavar hetta serliga frá, at solumar uttanlanda av dýraru fiskaframleiðslurnar eru óktar í útflutninginum.

Prisirir eru í meðal vaksni við 33%, og er hetta lutvist ein generellur prisvøkstur, lutvist vøkstur vegna broyting frá biligari til virðismiklari framleiðslu.

Útreiðslurnar hjá flota okkara eru samstundis vaksnar heilt munandi, og eru rakstrarúrslitini tí ikki batnaði so mikið, at tað hevur verið gjørligt í 1980 at minka um umflytingina úr samfelagsogn frá einstaklingum og yvir í vinnulívið. Tvørturímóti er sokallaði stuðulin til veiðufloktan farin væl upp um 200 mill. kr.

Hendan umflyting týðir, at inntøkur fiskimanna eru vaksnar nakað í mun til árið fyri, ja, heldur meira enn inntøkur teirra, sum arbeiða uppi á landi. Hesum hevur eisini vøkstur verið fyri sjálvt um almenn tiltøk minkaðu pristalsendurgjaldið í febr. 1980.

Sum ofta nevnt, tekur tillagingin til veiðumstøðurnar aftaná fiskimarkstúflyingarnar drúga tíð, og hevur tí verið neyðugt við umflyting av samfelagorku, hóast henden umflyting samstundis hevur óheppnar fylgjur fyri rationaliseringstiltøk innan ymsu veiðuhættirnar. Men vit mugu stremba eftir at sleppa úr hesum tronga skjótast gjørligt.

Hetta gerst við at loysa út teir møguleikar, sum áttatíðirni goyma. Hetta gera vit, um vit duga at fyriskipa rætt, og um vit duga at nýta samfelagsorkuna á slíkan hátt, at hon fyrst og fremst tænar felagsgagninum. Persónliga havi eg álít á, at tjóðin eigur hetta hegndið.

Íløgugrunnurin framvegis stórir

Vit lögdu seinast í 60-unum og øll 70-ina dent á at útvega skip, sum høvdu høgt söluvirði, skuldi tað hent, at útskipting mátti fremjast av broytingum í veiðumstøðum. Hetta hevur roynst skilagott fyrivarni. Í ár eru nøkur skip farin av landinum, tí tey greiddu ikki skyldir sínar ella tí møguleikar verða mettir at ganga undan. Seld eru soleiðis skip fyri umleið 57 mill. kr. úr flota okkara, meðan søkt er um útflutningsloyvi fyri tvey rækjuskip afturat fyri umleið 35 mill. kr., samstundis eru skip keypt aftur til landið fyri samanlagt 63 mill. kr. og eru hetta skip, sum fyrst stóran part eru ætlað at troyta nýggjar ella litið royndar møguleikar. Fyrsta dagin verður harafturat skrásett eitt verksmiðjuskip fyri útvið 40 mill. kr.

Landsstýrið hevur eisini fingið fleiri umsóknir um innflutningsloyvir, so íløgugurin er framvegis stórir.

Støðugar og skjótar broytingar í vinnustrinum

Alingin av skeljadjórum, silum og laks er um at taka dyk á seg, og svartkjaftur til matna tykist eiga batnandi møguleikar fyri sær, so gongdin í vinnumynstri feroyinge er framvegis hin sama:

Støðugar og skjótar broytingar, sum skapa óktar møguleikar, tó at tíðin til at forrenta íløguna í hvønn møguleikan sær ofta roynist í styttra lagi.

Fjeltátta vinhlív

Í 1980 so væl sum øll sjeitiáriini hevur gongdin fram ímóti størri fjeltáttan av vinnugrundarlagi okkara hildið á. Talið av arbeiðsplassum innan handverk og idnað er stórliga vaksið, og landbúnaðarmenningin fer nú veruliga at muna í framleiðslu til eginnytslu feroyinga. Ávis tiltøk eru enn at fremja og helst munandi stuðningar at veita eina tíð, men eydnast hesum vinnubólkom um at greiða organisatiónsviðurskipti síni í innflutningsframleiðslu- og distribútionsslíðum, har samskipan hevur skortað, verða hesir tættir vinnuliga at eiga tann týðning í landi okkara, sum náttúrligur, ynskjandi og sjálvandi er.

Í mong ár hevur støðugt verið talað um tær ringu tíðirnar, sum stóðu fyri stavni. Kortini kom ongantíð tað hóttafall á, spátt bleiv um. Úrslitini í 1980 benda sama veg, so ella so avdúkar menniskjansliga hegndið vegir úr trupuleikum. Eitt er kortini sum ikki má lissast, og er tað drivkraftin aftanfyri alt gonguverkið. Tað er vist, at liggur ikki aftanfyri ynskini um framhaldandi at skapa og virka í hesum samfelag annað enn reint materialistiskt sjálvssekni, so verður meldurin, vit nú eru í, at forkoma okkum mong av teim menniskjansligu virðum, sum øll tilvera her á landi hevur staðið á.

Solidaritetur

Áðrenn vanligt bleiv at tala um sokallaðar idéologir sum liberalismu og sosialismu, valdu vit okkum samlivshættir í teim smáu samfeløgnum, sum fyrst og fremst bygdu á solidaritet. Sam-

virkan um øll gerandistiltøk var fortreyt fyri tilveru.

Uttan á nakran hátt at ynskja hesar sokallaðu »góðu gomlu dagar« aftur — teir vóru dagar uppá gott og ringt, og ofta var lutur hins veikara at muga tola eyðmyking — mugu vit framvegis sum stavnhald í øllum samfelagsviðurskiptum varðveita solidaritet. Uttan slíkan, men í berum sjálvssekni rokka vit ikki.

Avbjóðingin til okkara komandi árin verður tí fremst av øllum at útvega øllum teinum landsins meningsfylt arbeiði, soleiðis at hvør ein kennir, at hann virkar við í skapnini av tí felagsskarmi, sum kann hýsa okkum øllum.

Arbeiðsloysi — sum herjar okkara grannalond — mugu vit fyri einhvønp pris halda frá durum okkara, og her er eitt ser-

ligt fyrbrigdi at vara seg fyri, hitt sokallaða undómsarbeiðsloysið.

Hvat eiga vit at bjóða okkara ungu, skapa vit bert eina innihaldsleysa materiella kjarnu. Sleppa hesi ikki at kenna, at brúk er fyri teim, at okkum øllum tørvar medvirkan teirra, smíðrast ikki bert materiellu møguleikar teirra, men fremst alt kensluliv teirra, og eingin solidaritetur verður at bera viðari.

Her liggur okkara stóra ábyrgd framvir. Vit eru tí øllum teim takksom, sum virka fyri, at undómur okkara skal finna sess sín, skal kunna kenna virðið sitt, skal kunna ognast tað sjálvsáliti, sum hevur borið verkið til dagin í dag.

Her kemur inn í myndina hegndi okkara at skipa fyri búsetingarmøguleikum teirra ungu, og fyriskipan av bygdamenning, sum kenst sum meningsfylt ríkan av karminum um samliv í góðum umhvøvi, heldur enn skapan av profitti — ágóða — til einstakar av okkara borgarum.

Sum nevnt havi eg persónliga aldri dult álitið mitt á, at hetta land eigur ríkar møguleikar, og at hetta fólk eigur evni og hegndi at loysa teir út.

Beri kanska orð av at vera ov bjartskygdur — ov optimistiskur, men tíðin — gongdin prógvar, at orsök er til tess.

Vit koma politiskt at telva um, hvussu vit skilabest nýta samfelagsorkuna.

Hesir møguleikar fyri telving í einum frælsum demokratiskum landi er kanska dýrasta ogn okkara og virðismiklasta amboð okkara.

Vaktarskipti

Um fáar dagar fremja vit

sambært hesa demokratisk skipan vaktarskipti á brúnni á parlamentarisku skútu okkara.

Nýtt landsstýri tekur við.

Persónliga ynski eg teim, ið nú taka yvir, eydn til, og eg haldi, vit vóna øll, at teim má heppnast við hegndi at ávirka umstøður feroyinga soleiðis, at Føroyar gerast eitt enn betri land at liva í.

Vit vóna, at einaferð enn kann orðatakið ásannast: »at okkurt er dugandi manni til sverð«, soleiðis at vit framvegis eiga eitt land har lukka, gleði, sorg, andalig styrki, solidaritetsskensla, fysni og vilji falla so avvegað hvørjum borgara í lut, at hann nógdur innir dagsverk sitt.

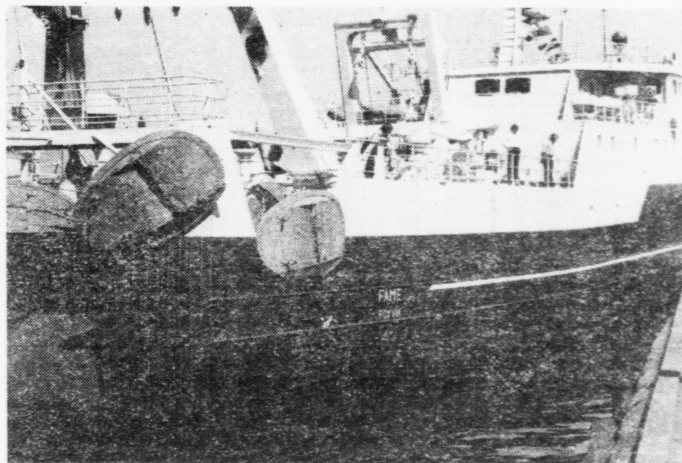
Vit, sum nú parlamentariskt koma at sita í andstöðu, geva teim komandi lyfti um positivar avbjóðingar í telvingini um, hvørja leið vit framvir skulu ganga.

Persónliga vil eg fegin takka øllum landsmonnum, sum hesi 10 árin hava stuðlað, eggjað, ráðgivið og verið við til at taka tøk fyri teim loysnum, vit hildu roynast, og vóni eg, at tit eisini í tí verki, nú stendur fyri, fara at sýna sama áhuga og vilja til medvirkan.

Farandi árið gav okkum mikið, sum vit eiga at takka fyri.

Fleiri av okkara vóru fyri svárum persónligum missi. Hesum veita vit handatak, at eisini tey mugu kenna seg fjálg í feroyskum bú.

Við ynskinum um frið í 1981 og Harrans signing beri eg øllum feroyingum burtur og heima landsstýrisins bestu nýarskvøður.

Útlitið hjá rækjuskipinum við ársbyrjan var ógvuliga dapurt. Í mars í fjør høvdu vit bert trygd fyri kvotu uppá 1880 tons, men heildarveiðan er nærum eins stór og besta árið frammanundan — í 1977